

Kispest, 1906. február 20. – Budapest, 1986. április 30.

Apja napszámos volt. Hat elemi osztályt végzett, különböző helyeken alkalmi munkát végzett 1922-ig, majd kazánkovács tanuló három hónapig. 1925-ben szerezte meg vasöntő segédlevelet. A kispesti Hofherr-Schranitz Gyár vasöntödéjében 1934-től 1944-ig dolgozott, előtte kisebb műhelyekben gyakorolta szakmáját. A Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségének 1925-től és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak 1934-től volt tagja; 1938-tól acélöntöde főbizalmija. 1945-ben lépett be a Magyar Kommunista Pártba, három évig, 1948-ig a Hoffher gyár üzemi bizottságának elnöke, 1948. márciustól munkásigazgató, majd vezérigazgató. 1949. június 11-étől nehézipari, 1950. december 16-ától kohó-és gépipari, 1952. január 5-étől középgepipari miniszter, majd 1953. július 4. és 1954. október 9. között ismét kohó-és gépipari miniszter volt; miniszteri rangban megbízták a kohászati minisztérium vezetésével 1952. december 6. és 1953. július 4. között. A Népgazdasági Tanács tagja 1949-től 1952-ig. Az MDP Központi Vezetőségének tagja 1950. május 1-jétől 1956. októberig volt, a Politikai Bizottság póttagja 1950. májusban lett, 1951-től 1954. májusig rendes tagja volt a testületnek. 1954-től miniszter-helyettesi rangban a csepeli Rákosi Mátyás Vas- és Fémművek vezérigazgatója volt 1957-ig. A Gazdasági és Műszaki Akadémián két évet végzett. A forradalom bukása után a Magyar Szocialista Munkáspárt tagja 1956. novemberétől, tevékeny szerepet játszott a csepeli munkástanács felszámolásában; 1957-ben kinevezték a kohó- és gépipari miniszter-helyettesévé. 1962. február 10-én saját kérésére nyugdíjazták. 1949. május 15. és 1958. szeptember 26. között országgyűlési képviselő, mandátumát a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti, 1953. május 17-én a MFNF borsodi listáján szerezte meg. Tagja volt a Fővárosi Tanácsnak.